

Blade kan for hver Dag levere Stof nok til Vidnesbyrd om, at Læren efterleves, og for den, der har haft Lejlighed til at se lidt bag Kulisserne i Hjem, som regnes til den finere Del, vil det høre til de triste og sørgelige Erfaringer, at der gaar mangen nedbøjet Fader og Moder, som ikke ved levende Raad med saadanne Sønner, der lader staa til efter Forskriften: „Nyd Livet, mens du er ung, kys Pigerne og kryst Druerne.“

Det er Erfaringer i denne Retning, som Forfatterinden til „Spredt og Samlet“ har forstaaet at fremsætte paa en saadan Maade, at Læseren ikke kan blive udeltagende derved. Det er ikke alle Fortællingerne, som handler om dette Emne, men man mærker, at her er hun bedst hjemme.

„Disse unge Mennesker“, hedder det et Sted, „de har et eget Livssyn. Det er noget, der er kommet op efter min Tid. Leve og nyde — det er Løsenet. For disse Krav maa alle Hensyn vige. Om de knuser sine Omgivelser i sin Stormgang paa Livet, det tager de sig ikke en Smule nær.“

Og Forfatterinden viser, hvordan denne Stormgang med at „leve og nyde“ lægger alt det øde i Livet, som er noget værd. Men hun viser det ikke som en haard og stræng Dommer, der staar udenfor det hele og ser udeltagende paa de stakkels Mennesker; nej, hun lider med dem, lider med i Hjemmet, hvor Forældre og Søskende sidder og venter paa den forlorne Søn, og hun lider ogsaa med ham, den sølle Fyr, der tumler om paa Afgrundens Rand.

Der gaar en Strøm, som fra en Moders Hjærte og en Moders Smærte igennem disse Skildringer, og derfor vil det ogsaa kendes paa den modtagelige Læser: „Hvad der kommer fra Hjærtet, det gaar til Hjærtet.“

Johannes Vedel.

Mira.

Et Livsløb, fortalt af *Judith Keller.*

Mira er Fortællingen om et Liv, hvor Fejltagelserne kappes med Skuffelserne, men hvor hverken Skuffelser eller Fejltagelser kan tage Livet af den stærke, oprindelige Trang til at naa det højeste.

Mira hører til en Slægt, der var fostret op med gyldne Drømme og Løfter saa store, som Virkeligheden vanskelig